

بیم‌ها و امیدهای جنگ کوبانی!

شباهنگ راد

گوشه‌ای فراموش شده از جهان، این‌روزها و به دلیل مقاومت مسلحانه‌ی توده‌های محروم این دیار، به یکی از کانون‌های مبارزاتی - خیری دنیا تبدیل گشته است. زنان و مردان و جوانان این منطقه، دست در دست یک‌دیگر و با قلبی آکنده از خشم و کینه، در برابر جانیان بشریت و غارت‌گران، به صف شده‌اند و به نبردی قهرمانانه و مسلحانه دست زده‌اند. نبرد مسلحانه‌ای که حامل پیام‌های روشن و همچنین دست‌آورد‌های گران‌بهای مبارزاتی‌ست. در تاریخ رزم‌جویانه‌ی کارگران و زحمت‌کشان، چنین تجمعات و مقاومت مسلحانه‌ای، نادر است و به عبارتی می‌شود گفت، که توده‌های ستم‌دیده‌ی ایران، از این‌دست نمونه‌ها را در جنگ سنندج و کردستان تجربه نمودند. به هر حال زمان زیادی از ایستاده‌گی مردم این دیار نمی‌گذرد و در عوض، اثرات و پیام‌های بسیار روشنی را به دنیای آزادی، و به دنیای رهائی از زیر یوغ ستم‌گران و چپاول‌گران، پرتاب نموده است. این مردم محروم، در مقابل ارتجاعیون و مدافعین‌اش ایستاده‌اند تا از خاک و از خواسته‌های ابتدائی و بر باد رفته‌ی‌شان دفاع نمایند. بی تردید چنین ایستاده‌گی‌ها و مقاومت‌هایی، ستودنی و تحسین برانگیز است. در این دنیای سراسر ظلم و تباہی و در این دنیای سراسر تعرض و ددمنشی به بشریت و به کارگران و زحمت‌کشان، و در زمان پیش‌روی قدرت‌مداران جهانی به تنه‌های میلیارد‌ها انسان محروم، چنین تحرکاتی انرژی‌زاست و به‌هر سرنوشتی دچار شود، نمی‌توان و نمی‌شود، این‌روزها را از خاطره‌ها پاک کرد و به از خود گذشته‌گی مردم این دیار، اشاره نه نمود. در هر صورت و آنچه هم‌اکنون پیداست، کوبانی‌ها، سر زنده و سرشار از زندگی دارند، به مقاومت و به پای‌داری در برابر جرثومه‌های فساد و تباہی ادامه می‌دهند. مقاومت و پای‌داری که در دوران تعرض بی‌رحمانه‌ی قدرت‌مداران جهانی و این‌روزها، تک نمونه به حساب می‌آید و تاکنون، در خلافِ بازی‌های کنونی سرمایه‌داران قرار گرفته و بافت، محتوا و شکل و شمایل آن، با دیگر جنگ‌های منطقه متفاوت می‌باشد. به همین دلیل است که بیم‌ها و امیدهایی را در ذهن‌ها متبلور می‌سازد که بالاخره مقاومت و ایستاده‌گی مردم، به کدامین سو خواهد رفت و سرمایه‌داران و حامیان به‌ظاهر مردمی و کمین کرده، چه سودائی در سر دارند؟

از امیدها باید آغاز کرد و تاکید نمود که ماهیت جنگ مردمی، با ماهیت جنگ‌های کنونی منطقه‌ی خاورمیانه کاملاً متفاوت است. به تجربه دریافته شده است که دشمنان مردم، دل، خوشی از چنین برخاستن‌هایی نه داشته و مخالف به صف شدن مردم و آن‌هم با سلاح در مقابل خودی‌های‌شان می‌باشند. بسیار ناخوش‌آیند و متأسفانه از چنین رخدادی و از یگانه‌گی‌های مردمی، و بر آن بوده و هستند، تا بر مبنای منفعت خودی‌های‌شان، شعله‌های جنگ را بر افزودند. در حقیقت چنین تجمعات مردمی و آن‌هم مسلحانه، منطبق با خواسته‌ها و منفعت‌شان نیست و موافق خاموشی و همچنین موافق جنگ‌های از نوع، عراق، لیبی، سوریه و امثالهم‌اند. می‌دانند که ادامه‌ی آن، بانیان اصلی آنرا نشانه خواهد گرفت و همه را در دامان انقلاب خواهد سوزاند. در کنار این‌ها و آنچه را که نمی‌توان بی‌تفاوت از میان آن‌ها گذشت، آن است که، تحرک مسلحانه‌ی مردمی، دواي درد، و علاج بخش معضلات و مشکلات بی‌شمار میلیون‌ها انسان دردمند، از زیر اجحافات، نابرابری‌ها و ستم‌گری‌های طبقه‌ی سرمایه‌داری مسلح است. به همین دلیل اعتراضات و یگانه‌گی مردم کوبانی، قابل ستایش و پی‌گیری‌ست و به هر سمت و سوئی برود، نمی‌توان بر مقاومت مسلحانه‌ی آنان چشم‌پوشی نمود و آنرا از تاریخ مبارزاتی کارگران و زحمت‌کشان حذف‌اش کرد. مردم این دیار و در عمل ثابت نموده‌اند که در برابر ارتجاعیون و سلاح‌های امپریالیستی - و علی‌رغم قدر قدرتی‌شان -، می‌توان ایستاد و با سلاح، به‌مقابله برخاست و سند و دست‌آورد مبارزاتی روشنی را بر صفحات تاریخ محرومان افزود.

شکی در آن نیست که کوبانی در دوران سخت و دشواری قرار گرفته است. از همه سو تحت محاصره و از همه سو و علی‌رغم "دلسوزی‌های" مسبین اوضاع کنونی، تحت فشار است و امپریالیست‌ها و حامیان ریز و درشت‌شان نقشه‌های گوناگونی را، در به عقب راندن و پس زدن آن در سر می‌پروراند. سرمایه‌داران بین‌المللی با تمام وجود موافق خاموشی جنگ مردمی‌اند. چرا که قرار نیست تا جنگی، خلاف خواسته‌ها و منفعت آنان سر گیرد؛ و قرار نیست هدایت چنین جنگ‌هایی در جهت منفعت محرومان سوق داده شود. حمایت‌های بی‌دریغ و تقویت جبهه‌های خودی از جانب حاکمان منطقه و سرمایه‌داران بین‌المللی، بنوبه‌ی خود هم گویای این حقیقت است که حاکمان منطقه و حامیان‌شان، از به صف شدن مسلحانه‌ی مردم کوبانی ناراضی‌اند. بی‌دلیل هم نیست که مردم این منطقه دارند از هر سو مورد یورش و تعرض، و مورد "کم لطفی" حاکمان منطقه و "حامیان" دموکراسی و محترم شمردن به پایه‌ای‌ترین حقوق انسانی قرار می‌گیرند. طبعاً و انتظار از طبقه‌ی سرمایه‌داری و دار و دسته‌های‌شان نیست و معین است که رسالت و وظیفه‌ای، به‌غیر از تعرض به خانه و کاشانه‌ی محرومان، و به‌غیر از به تاراج بردن اموال عمومی بر عهده ندارند. یک وظیفه‌ی روشن و بی‌سر انجام در مقابل آنان قرار گرفته است و آن هم، سر کیسه نمودن مردم می‌باشد.

به هر حال کوبانی تاکنون - و در میان دیگر جنبش‌های اعتراضی غیر سازمان‌یافته - ایستاده و بپاخاسته است و به الگوی دیگر مبارزات توده‌های ستم‌دیده‌ی منطقه تبدیل گشته است. و اما و در کنار این همه، جان‌فشانی‌ها و دست‌آوردها، بیم‌هایی وجود دارد مبنی بر این‌که جنبش کوبانی و آن‌هم در دوران هم‌بسته‌گی و یگانه‌گی سرمایه‌داران بین‌المللی، و در دوران حکمیت دار و دسته‌های ارتجاعی و مسلح‌شان، به کدامین سمت خواهد رفت و پیش‌رفت کنونی آن، منوط به اتخاذ کدامین سیاست‌ها و تاکتیک‌هاست؟ چگونه می‌تواند خود را از غبار سرمایه، سالم بیرون بدر آورد و صحنه‌های انقلابات جهانی را بار دیگر و آن‌هم در مقابل طبقه‌ی سراسر ظلم و فساد، زنده نماید؟ این‌ها سئوالاتی‌ست که در ذهن هر انسان مدافعی آزادی و بشریت نقش می‌بندد و به سهم خود موظف است، تا با ارائه‌ی پاسخ‌های صحیح، بر بیم‌هایی موجود تاکید ورزد.

یک پاسخ، از پیش گرفته، وجود دارد مبنی بر این‌که هیچ جنبشی بدون تئوری انقلابی و بدون هدایت و رهبری سالم و کمونیستی - حتی مسلحانه‌ی مردمی -، ره به‌جائی نه‌خواهد بُرد. نمودهای زیادی در تاریخ مبارزاتی جهان وجود دارد که اعتراض و جنبش بدون برنامه‌ی صحیح و بدون مرزبندی قاطع با دشمنان رنگارنگ کارگران و زحمت‌کشان، به انحراف کشانده شده و سرکوب می‌شود. چرا که جنبش‌های اعتراضی مردمی، نیاز به تغذیه‌ی تئوریک - سیاسی، و نیاز به هدایت‌گری کمونیستی دارند. پُر واضح و مسلم است که پیش‌رونده‌گی جنبش‌ها با اتخاذ سیاست‌ها و با کار بست اسلوب‌های روشن و تمام کننده گره خورده است و بی‌شک، بدون ارتباط با دیگر جنبش‌های اعتراضی و بدون دخالت‌گری کمونیست‌ها، از مسیر تعرضی خویش خارج خواهد شد. تاکنون این‌چنین بوده است و به تجربه دریافته شده است که جنبش بدون تغذیه‌ی فکری - تسلیحاتی سالم، به هرز خواهد رفت و سرمایه هم‌چنان حکمیت خود را حفظ خواهد نمود. دشمنان مردم کوبانی نه در پشت، بلکه در درب خانه‌ها و در کمین‌های‌شان، کمین کرده‌اند تا این جنبش را به سکوت و شکست به‌کشانند. با هزار توطئه و نیرنگ در صدد تا مسیر آنرا خارج و به سمت جنگ‌های تاکنونی منطقه سوق دهند. خواست باطنی‌شان آن است تا مردم، سلاح‌ها را بر زمین به‌گذارند و از خانه و کاشانه‌ی‌شان بدور شوند. چرا که سلاح مردمی، یگانه سلاح و ابزار تمام کننده‌ی حاکمیت طبقه‌ی سرمایه‌داری‌ست. ترس و واهمه‌ی آنان در تسلیح عمومی‌ست و بیم مردم - و کوبانیان -، هم در غیر سازمان‌یافته‌گی، در بی برنامه‌گی و در فقدان هدایت و رهبری سالم کمونیستی‌ست. این‌ها خلاءها و بیم‌هایی‌ست که در مقابل مدافعین آزادی و مردم کوبانی قرار گرفته است و طبعاً و بدون کسب تجربه و درس‌آموزی از آن‌ها، و هم‌چنین بدون پُر نمودن تپه چاله‌های دیگر جنبش‌های اعتراضی، جنبش مسلحانه‌ی مردم کوبانی، در آغازین راه و از روند رو به‌جلو و پیش‌رونده‌ی خود باز خواهد ماند.

12 اکتبر 2014

20 مهر 1393